

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: J. U., proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické náměstí 9, Ústí nad Labem, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2015, č. j. 15 A 22/2014 - 94,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2015, č. j. 15 A 22/2014 - 94, **se z ru š u j e .**
- II. Žaloba na ochranu proti nečinnosti žalované **se o d m í t á .**
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 2. 9. 2015, č. j. 15 A 22/2014 - 94, uložil Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalované povinnost, aby do 10 dnů od právní moci rozsudku vydala rozhodnutí o podání ze dne 10. 7. 2013 označeném jako odvolání žalobce proti rozhodnutí, které bylo vydáno v blokovém řízení dne 7. 3. 2011, č. j. KRPU-25559/PŘ-2011-040812-LOM, č. bloků E 5329121, E 5329122, E 5329123, E 5329124 a E 5329125, a dále aby zaplatila žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[2] Krajský soud svůj rozsudek odůvodnil tím, že žalobce ve svém podání ze dne 10. 7. 2013 označeném jako odvolání zpochybnil svůj podpis na pokutovém bloku a uvedl, že přestupek nespáchal, čímž zpochybnil základní podmínku pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná měla vyhodnotit ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce ze dne 10. 7. 2013 jako žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a podle § 12 odst. 1 správního řádu ji měla usnesením postoupit věcně a místně příslušnému orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Protože žalovaná nevydala usnesení o postoupení věci, byla podle krajského soudu v dané věci nečinná.

II. Kasační stížnost žalované

[3] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka nesouhlasí s právním závěrem krajského soudu o tom, že je nečinná, a má za to, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[4] Dle stěžovatelky je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nezabýval lhůtou pro podání nečinnostní žaloby a jejími náležitostmi dle § 80 s. ř. s. Dále se krajský soud dle stěžovatelky nevypořádal ve svém rozsudku ani s námitkou, kterou vznesla stěžovatelka při ústním jednání dne 2. 9. 2015, a to, že žalobci nesvědčí žádné veřejné subjektivní právo na vydání rozhodnutí ve věci samé.

[5] Stěžovatelka v této souvislosti zdůrazňuje, že usnesení podle § 12 správního řádu, které se pouze poznamenává do spisu, dle jejího názoru nesplňuje podmínky § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť nejde o rozhodnutí ve věci samé.

[6] Stěžovatelka má za to, že žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je kvalifikované podání, které musí splňovat veškeré náležitosti. Nedokáže si proto představit postup uvedený krajským soudem, tedy že by měla každé takové podání (obdobné žalobcově) vždy posoudit jako žádost o obnovu řízení.

[7] Dále stěžovatelka namítá, že žalobcem uvedená námitka, že bloky nepodepsal, dělá *de facto* ze zasahujícího policisty, který vystavil výše specifikované bloky, důvodně podezřelého ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby. K tomu odkazuje stěžovatelka na judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž je uvedeno, že na rozdíl od účastníka řízení nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem.

[8] Na závěr stěžovatelka podotýká, že ačkoliv se žalobce domáhal vyslovení nečinnosti stěžovatelky, tak sám prodlužoval vyřízení záležitosti podáváním námitek podjatosti soudců krajského soudu a následně i soudců Nejvyššího správního soudu rozhodujících o dané námitce. Stěžovatelka ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému řízení.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek nejdříve z hlediska vad uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti. Takovou vadou může být i zmatečnost řízení před krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud z hlediska zmatečnosti řízení posuzuje mimo jiné, zda v řízení před krajským soudem nechyběly podmínky řízení, kvůli čemuž by bylo nutno návrh odmítnout.

[11] Z obsahu spisů vyplývá, že žalobce podal dne 10. 7. 2013 odvolání proti rozhodnutí, které bylo vydáno v blokovém řízení dne 7. 3. 2011, č. bloků E 5329121-5. V něm uvedl, že rozhodnutí mu nebylo doručeno, a proto podává odvolání až po seznámení se s ním (po nahlédnutí do spisu dne 20. 6. 2013). Žalobce měl za to, že rozhodnutí je nicotné, neboť chybí na blocích jeho podpis, tedy souhlas s udělením sankce. Stěžovatelka reagovala na odvolání žalobce sdělením ze dne 26. 2. 2014, v němž uvedla, že dle § 77 odst. 1 správního řádu nebyl zjištěn zákonný důvod pro zahájení řízení o prohlášení nicotnosti rozhodnutí a že nebyly dle § 95 odst. 1 správního řádu shledány ani důvody k zahájení přezkumného řízení.

[12] Žalobce podal dne 13. 5. 2014 žalobu na ochranu proti nečinnosti stěžovatelky ke krajskému soudu, neboť měl za to, že o jeho odvolání má stěžovatelka vydat rozhodnutí. Dne 23. 5. 2014 byla žalobci doručena (doručenka na č. l. 9 spisu krajského soudu) výzva krajského soudu týkající se sdělení a doložení, že žalobce před podáním nečinnostní žaloby bezvýsledně vyčerpал prostředky na ochranu před nečinností správního orgánu dle § 80 správního řádu; uvedené měl učinit do 7 dnů ode dne doručení dané výzvy. Dne 29. 5. 2014 byla doručena krajskému soudu žalobcova žádost o prodloužení lhůty ze dne 27. 5. 2014, v níž uvedl, že *„[u]vedené dokumenty jsou založeny ve spise vedeného správním orgánem Magistrátem města Teplice Odbor správních činností pod č.j. MgMT/127354/2012/RP/Ša, kde probíhá námitkové řízení vedené podle ust. § 123f zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Žalobce tedy získá uvedené doklady ze spisu správního orgánu, s ohledem na úřední hodiny a předložení spisu odvolacímu orgánu žádá proto soud o prodloužení poskytnuté lhůty.“* Krajský soud lhůtu prodloužil o 7 dnů přípisem ze dne 30. 5. 2014 (přípis není součástí spisu krajského soudu, ten obsahuje pouze příslušný pokyn soudce na č. l. 12 a doručenkou žalobci na č. l. 13). Na tento přípis reagoval žalobce námitkou podjatosti soudce (kvůli nepřiměřenosti lhůty); soudce nebyl Nejvyšším správním soudem vyloučen z projednání a rozhodnutí věci usnesením ze dne 2. 7. 2014, č. j. Nao 229/2014 – 19.

[13] Dne 14. 7. 2014 zaslal žalobce krajskému soudu *„[d]oplnění tvrzení prokazující nečinnost správního orgánu“*, v němž uvedl, že ze sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 3. 7. 2014, č. j. PPR-17015-1/ČJ-2014-990440, vyplývá, že nadřízený orgán stěžovatelky vůbec podnět žalobce proti její nečinnosti nevyřídil, nesprávně jej vyhodnotil jako stížnost podle § 175 správního řádu a pokračuje tak nesprávný úřední postup stěžovatelky. Toto sdělení je součástí spisu krajského soudu (č. l. 25 - 26) i spisu stěžovatelky (č. l. 7). Ve spisu stěžovatelky je také založen *„podnět pro nečinnost podle ust. § 80 správního řádu“*, který zaslal žalobce stěžovateli dne 28. 5. 2014, jak vyplývá z data uvedeného na obálce na č. l. 3.

[14] Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *[t]jen, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

[15] Podle § 46 odst. 1, *[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže*

- a) soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat,*
- b) návrh byl podán předčasně nebo opožděně,*
- c) návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou,*
- d) návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.*

[16] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že aby mohl krajský soud přistoupit k posouzení důvodnosti nečinnostní žaloby, musí se nejdříve zabývat tím, zda jejímu projednání nebrání nedostatek podmínek řízení. Takovou podmínkou řízení v širším smyslu je i bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu, jak potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59. Konkrétně rozšířený senát konstatoval, že „*nesplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem, má stejně jako nesplnění podmínky vyčerpání opravných prostředků dle § 68 písm. a) s. ř. s. a nevyužití prostředků ochrany nebo nápravy podle § 85 s. ř. s. za následek nepřijatelnost žaloby ... nepřijatelnost žaloby (návrhu) však představuje samostatný důvod pro odmítnutí žaloby (návrhu), u něhož nepřichází v úvahu odstraňování takovéto překážky řízení. Naopak při zjištění, že se jedná o žalobu nepřijatelnou, soud ji bez dalšího podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne*“.

[17] Jak vyplývá z bodů [12] a [13] tohoto rozsudku, žalobce podal žalobu dne 13. 5. 2014, ale podnět proti nečinnosti podle § 80 správního řádu podal až 28. 5. 2014. Přesto, že žalobce upozorňoval, že se nápravy proti nečinnosti stěžovatelky domáhal opakovaně již dříve, nic ze spisů tomuto nenasvědčuje a ani žalobce sám nic konkrétního netvrdí ani nedokládá. Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobce nevyčerpá prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu dříve, než podal nečinnostní žalobu podle § 79 a násl. s. ř. s., jeho žaloba tak byla nepřijatelná, a krajský soud pochybil, když ji neodmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

VI. Závěr a náklady řízení

[18] Jelikož krajský soud žalobu žalobce neodmítl, Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a rozhodl sám o odmítnutí žaloby.

[19] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně rozhodne o odmítnutí žaloby, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

pokračování

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estano-ví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Žalobce v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladů v tomto řízení nenáleží. Stěžovatelce žádné náklady s tímto řízením nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že stěžovatelce, která by jako procesně úspěšný účastník řízení nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měla, se tato náhrada nepřiznává.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu